

การศึกษาภาพยนตร์แนวโรแมนติกคอมเมดี้โดย ริชาร์ด เคอร์ติส

A STUDY OF ROMANTIC COMEDIES FILMS BY RICHARD CURTIS

วรเมธ สวัสดิ์เวช. วิทยาลัยนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต.

อานิก ทวีชาชาติ. วิทยาลัยนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต.

Worameh Sawatveth. College of Communication Arts. Rangsit University.

Anick Thavichachart. College of Communication Arts. Rangsit University.

E-mail: worameh.sawat@gmail.com, anick@rsu.ac.th

Received: 1 June 2024 ; Revised: 5 June 2024 ; Accepted: 7 July 2024

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาภาพยนตร์แนวโรแมนติกคอมเมดี้โดย ริชาร์ด เคอร์ติส ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้วิธีการวิเคราะห์ตัวบท (Textual Analysis) รวมไปถึงแนวคิดอันได้แก่ แนวคิดโครงสร้างการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ และแนวคิดลักษณะนิสัยของตัวละครและการออกแบบตัวละคร โดยศึกษาจากภาพยนตร์แนวโรแมนติกคอมเมดี้ที่เขียนบทและกำกับการแสดงโดยริชาร์ด เคอร์ติส และคัดเลือกผลงานทั้งหมด 2 เรื่อง ออกมาทำการศึกษาอย่างละเอียด ได้แก่ 1) Love Actually (2003) 2) About Time (2013)

ผลการวิจัยพบว่า ภาพยนตร์ทั้งสองเรื่อง มีโครงสร้างการเล่าเรื่อง ลักษณะนิสัยของตัวละคร และการออกแบบตัวละครดังนี้ 1) โครงเรื่อง มีลักษณะแบบเส้นตรง (Linear Plot) หรือโครงเรื่องที่ดำเนินเรื่องไปตามลำดับเวลาและเหตุการณ์โดยมีรูปแบบของโครงเรื่องตามลำดับขั้นพีระมิดเฟรย์แท็ก (Freytag's Pyramid) ซึ่งประกอบไปด้วย 1.1) การเปิดเรื่อง 1.2) การพัฒนาเหตุการณ์ 1.3) ภาวะวิกฤต 1.4) ภาวะคลี่คลาย 1.5) การปิดเรื่อง 2) ความขัดแย้ง พบว่าเป็นความขัดแย้งตามลักษณะของเนื้อหา โดยพบทั้งความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคม และความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับตัวเอง 3) แก่นเรื่อง มีวิธีการนำเสนอโดยการแฝงแนวคิดหรือแก่นเรื่องไว้ในส่วนต่าง ๆ ของเนื้อหา 4) จุดยืนในการเล่าเรื่อง มีความแตกต่างกัน โดยที่ Love Actually นั้นใช้การเล่าเรื่องจากจุดยืนที่เป็นกลาง ส่วน About Time ใช้การเล่าเรื่องจากจุดยืนของบุคคลที่หนึ่ง 5) สัญลักษณ์ มีการสื่อสารที่แฝงสัญลักษณ์ผ่าน บทสนทนา ภาพ เสียง และองค์ประกอบของภาพยนตร์อื่น ๆ 6) ประเภทของตัวละคร มีการแบ่งความสำคัญ บทบาท หน้าที่ มิติ และลักษณะการเปลี่ยนแปลงของตัวละคร ตามแนวคิดลักษณะนิสัยของตัวละคร โดยที่ในแต่ละตัวละครจะสะท้อนมุมมอง ลักษณะนิสัย และการดำเนินชีวิตเจกเช่น มนุษย์จริง ๆ 7) องค์ประกอบในการออกแบบตัวละคร ได้มีการวางองค์ประกอบของตัวละครต่าง ๆ ให้มีความแตกต่างกัน ทั้งในแง่ของ อาชีพ สถานภาพ และ ชีวิตส่วนตัว รวมไปถึง องค์ประกอบทางด้านสรีรวิทยา ด้านสังคมวิทยา และด้านจิตวิทยา โดยสามารถพบเห็นได้ในตัวละครหลักของเรื่อง และลดทอนลงไปตามความสำคัญของตัวละครที่มีต่อเรื่องและ 8) แนวคิดที่เกี่ยวกับภาพยนตร์โรแมนติกคอมเมดี้ โดยมีรูปแบบของโครงเรื่องและลักษณะของตัวละครภายในเรื่องที่สอดคล้องกับแนวคิดประเภทของภาพยนตร์โรแมนติกคอมเมดี้ของ J Gideon Sarantinos (2012) และ ลาน่า ซาวร์ทซ์ (2020)

คำสำคัญ: ภาพยนตร์, โครงสร้างการเล่าเรื่อง, ลักษณะนิสัยของตัวละคร, ริชาร์ด เคอร์ติส

Abstract

In the study, A Study of Romantic Comedies Films by Richard Curtis, the researcher used textual analysis along with the concept of storytelling structure in films, and the concept of character design and personality based on romantic comedies written and directed by Richard Curtis. Two of his works were selected for in-depth study: Love Actually (2003) and About Time (2013).

The study found that both films had the following storytelling structure, character personality, and character design as follows: 1) the plot is linear and chronological in steps based on Freytag's Pyramid, consisting of 1.1) Exposition, 1.2) Rising action, 1.3) Climax, 1.4) Falling action, and 1.5) Conclusion. 2) the conflict was found to follow the content, with human-human, human-environment, and human-self conflicts could be found. 3) the theme was presented with underlying ideas or themes in various parts of the plot; 4) the perspective was different as in Love Actually, the third-person perspective was used, while in About Time, the perspective was first-person; 5) regarding symbols, there are symbolic communications through the dialogues, sound, picture, and other film components; 6) regarding character types, there are importance, roles, duties, dimensions, and character change characteristics based on their personalities. Each character will show their own personality, viewpoint, and life just like real-life people; 7) regarding character design components, all the characters had differences in terms of jobs, marital status, personal lives, and even physical, social, and mental components, as seen in the main characters, and other characters depending on their importance to the plot; 8) regarding the concept of romantic comedy, the plot and characterization concurred with the concept of romantic comedy by J Gideon Sarantinos (2012) and Lana Schwartz (2020).

Keywords: Film, Narrative structure, Character, Richard Curtis

บทนำ

ภาพยนตร์ถือเป็นสื่อที่สร้างความบันเทิงประเภทหนึ่งที่เป็นที่นิยมของคนทั่วทุกมุมโลก มนุษย์ใช้สื่อภาพยนตร์เป็นส่วนช่วยในการหลีกเลี่ยงจากความตึงเครียดในชีวิตประจำวัน ซึ่งความหลากหลายของประเภทของภาพยนตร์ก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่มีความสำคัญในการเลือกรับชมของผู้ชม หากนำประเภทของภาพยนตร์แต่ละประเภทมาเปรียบเทียบกันแล้ว จะพบว่าประเภทของภาพยนตร์ที่สามารถสร้างความบันเทิงในแง่บวกให้กับมนุษย์ส่วนใหญ่คงหนีไม่พ้นภาพยนตร์ประเภท แอ็กชัน โรแมนติก และคอมเมดี้ แต่หากตั้งคำถามว่าภาพยนตร์ที่สร้างความบันเทิงเชิงบวกประเภทไหนที่ผู้รับชมสามารถเข้าถึงและมีความใกล้เคียงกับชีวิตจริงมากที่สุด คำตอบก็คงจะเป็นภาพยนตร์ประเภทโรแมนติกและคอมเมดี้

ความรักจัดเป็นหนึ่งในความต้องการของมนุษย์ถัดจากความต้องการทางด้านร่างกาย และความต้องการด้านความปลอดภัยตามทฤษฎีลำดับขั้นของความต้องการ (Hierarchy of Needs Theory) (Maslow, 1970) ของ อับราฮัม มาสโลว์ (Abraham Maslow) ซึ่งไม่เพียงแต่เป็นความต้องการที่เกิดขึ้นระหว่างคู่รักระหว่างเพศเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงความรักความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในเพศเดียวกัน ความรักระหว่างเพื่อน ครอบครัว คนแปลกหน้าที่เพิ่งเคยพบเจอ หรือความรักในบางสิ่งบางอย่างที่เกิดขึ้นตามความรู้สึกนึกคิด

ความตลกขบขันและความสนุกสนานก็เช่นเดียวกัน ซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) อธิบายว่ามนุษย์นั้นตอบสนองเรื่องตลกขบขันด้วยการหัวเราะ เพื่อระบายความเก็บกดที่อยู่ภายในจิตใจได้สำนึก และยังเป็นสิ่งที่ช่วยให้เกิดความผ่อนคลายจากความตึงเครียดที่พบเจอในชีวิตประจำวัน (Freud, 1947) ดังนั้นเมื่อความรักและความตลกถูกควมรวมและสื่อสารผ่านภาพยนตร์ จึงทำให้ผู้ที่รับชมเกิดการตอบสนองต่อทั้งความรักและความตลกไม่ว่าจะเป็นการเห็นอกเห็นใจตัวละคร การเอาใจช่วยให้ตัวละครสามารถฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ ความซาบซึ้งใจในบทสรุปของตัวละครคู่รัก หรือการหัวเราะให้กับบทสนทนาหรือพฤติกรรมของตัวละคร ความรู้สึกด้านบวกเหล่านี้เป็นผลมาจากจิตวิทยาเชิงบวกของภาพยนตร์โรแมนติคคอมเมดี้

จิตวิทยาเชิงบวก (Positive Psychology) (อ้างอิงใน ธมนวรรณ กั้วหา, 2563) คือแนวคิดของมาร์ติน เซลิเกแมน (Martin Seligman) ที่ทำการศึกษาพฤติกรรมมนุษย์ที่ทำให้เกิดอารมณ์ด้านบวกและพฤติกรรมเชิงบวก ซึ่งสามารถนำมาปรับใช้ในการเรียนรู้ การทำงาน และการใช้ชีวิตได้ และประเด็นการดูหนังรักแล้วเกิดความสุขมีความสอดคล้องกับหลักจิตวิทยาเชิงบวกที่ต้องการเน้นเรื่อง ชีวิตที่ดี (The Good Life) และการดูหนังรักโรแมนติคคอมเมดี้ยังสร้างความสุขให้กับเราผ่านเรื่องราวและบทสนทนาที่ทำให้เกิดเป็นความรู้สึกอันลึกซึ้ง อีกทั้งยังช่วยให้เราค้นพบพฤติกรรมบางอย่างของตัวละครในเรื่องอีกด้วย (Laurie Agard, 2016)

นอกจากนี้ แมทธิว กริซซาร์ด (Matthew Grizzard) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ด้านการสื่อสารจากมหาวิทยาลัยบัฟฟาโล ในนิวยอร์ก ยังบอกว่าการดูหนังแนวโรแมนติคคอมเมดี้ ส่งผลให้เกิดความคิดเชิงบวกและทำให้สุขภาพจิตและศีลธรรมสูงขึ้น โดยเขาทดลองให้นักศึกษาดูหนังรักโรแมนติคแล้วติดตามผลว่านักศึกษาจะเกิดความรู้สึกอย่างไร ซึ่งการวิจัยพบว่านักศึกษาที่ดูหนังโรแมนติคคอมเมดี้ มี 4 ใน 5 ของสุขภาพจิตและศีลธรรม ได้แก่ การดูแลเอาใจใส่ ความเป็นธรรม ความซื่อสัตย์ และความเคารพต่อหน้าที่

ซึ่งหากลองยกตัวอย่างภาพยนตร์โรแมนติคคอมเมดี้ในอดีตขึ้นมาจัดอันดับภาพยนตร์ที่สามารถเข้าไปอยู่ในหัวใจของผู้รับชม หรือภาพยนตร์โรแมนติคคอมเมดี้ที่เหมาะสมแก่การศึกษาในด้านของการเล่าเรื่องและการออกแบบตัวละครนั้น เชื่อได้ว่าจะต้องมีภาพยนตร์ของชายชื่อ ริชาร์ด เคอร์ติส ขึ้นมาลึกร่องอย่างแน่นอน

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการศึกษาภาพยนตร์แนวโรแมนติคคอมเมดี้ของริชาร์ด เคอร์ติส เนื่องจากภาพยนตร์ของริชาร์ด เคอร์ติสนั้น ได้รับการพิสูจน์ด้วยสายตาของผู้รับชมมากมาย ถึงแม้ว่าบทภาพยนตร์บางเรื่องนั้นจะไม่ได้ผ่านมือการกำกับภาพและการแสดงโดยผู้เขียนเองก็ตาม แต่ตัวภาพยนตร์ก็ยังสามารถสะท้อนความเป็นเอกลักษณ์ของผู้ประพันธ์ได้เสมอ ไม่ว่าจะเป็นความตลกขบขัน การเล่าเรื่อง การออกแบบตัวละครและลักษณะนิสัยของตัวละคร ความโรแมนติค ของตัวละคร ความสร้างสรรค์ของเค้าโครงเรื่อง หรือเนื้อหาที่แฝงไปด้วยสาระให้ผู้รับชมได้ขบคิดจากการรับชมภาพยนตร์ จนส่งผลให้ภาพยนตร์ของริชาร์ด เคอร์ติสนั้นยังคงตราตรึงและถูกพูดถึงอยู่จนถึงปัจจุบัน ซึ่งควรแก่การศึกษาเพื่อต่อยอดให้ภาพยนตร์โรแมนติคคอมเมดี้กลับมามีบทบาทสำคัญกับวงการภาพยนตร์อย่างที่เคยเป็นในอดีต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาการสร้างสรรค์ภาพยนตร์แนวโรแมนติคคอมเมดี้โดยริชาร์ด เคอร์ติส เพื่อใช้เป็นแนวทางในการเขียนผลงานบทภาพยนตร์ขนาดสั้น

แนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในงานวิจัยเรื่อง “การศึกษาภาพยนตร์แนวโรแมนติคคอมเมดี้ โดยริชาร์ด เคอร์ติส”นี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาโครงสร้างและการเล่าเรื่องของภาพยนตร์และแนวคิดลักษณะนิสัยของตัวละครและการออกแบบตัวละครโดยการนำแนวคิดและทฤษฎีในงานวิจัย รวมไปถึงข้อมูลในด้านอื่นๆ มาใช้เป็นกรอบการศึกษาดังต่อไปนี้

1. แนวคิดเรื่องโครงสร้างการเล่าเรื่อง ว่าด้วยเรื่องลักษณะของโครงสร้างการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ที่ประกอบไปด้วย โครงเรื่อง ความขัดแย้ง ตัวละคร แก่นเรื่อง จุดยืนในการเล่าเรื่อง และสัญลักษณ์

2. แนวคิดที่เกี่ยวกับภาพยนตร์โรแมนติกคอมเมดี้ ว่าด้วยเรื่องของประเภทของภาพยนตร์โรแมนติกคอมเมดี้จากแหล่งข้อมูลต่างๆ ที่มีเนื้อหาสอดคล้องกัน โดยการนำเสนอบทความที่น่าสนใจชื่อ Types of Romantic Comedies โดย J Gideon Sarantinos (2012) ที่ได้แบ่งประเภทของภาพยนตร์โรแมนติกคอมเมดี้ออกเป็น 8 ประเภท และ หนังสือที่ชื่อว่า Build Your Own Romantic Comedy (2020) โดย ลาน่า ชวาร์ตซ์ (Lana Schwartz) ที่ได้แบ่งประเภทของภาพยนตร์โรแมนติกคอมเมดี้ออกเป็น 7 ประเภท รวมไปถึงประเภทของตัวละครในภาพยนตร์โรแมนติกคอมเมดี้ จากคอลัมน์ที่ชื่อว่า “13 Characters That Have Been In Every Rom-Com Of The Last, Like, 20 Years” โดย Evelina Zaragoza Medina (2019) ที่แบ่งประเภทของตัวละครที่มักจะพบในภาพยนตร์แนวโรแมนติกคอมเมดี้ออกเป็น 13 ประเภท

3. แนวคิดลักษณะนิสัยของตัวละครและการออกแบบตัวละคร ว่าด้วยเรื่องความหมายและความสำคัญของตัวละคร รวมไปถึงประเภทของตัวละคร ที่สามารถแบ่งประเภทของตัวละครออกได้ตามบริบทของความสำคัญ บทบาท หน้าที่ มิติและลักษณะการเปลี่ยนแปลงของตัวละคร รวมไปถึงองค์ประกอบในการออกแบบตัวละครที่มีความแตกต่างกันตามบริบทของ อาชีพ สถานภาพ ชีวิตส่วนตัว และองค์ประกอบทางด้านสรีรวิทยา ด้านสังคมวิทยาและด้านจิตวิทยา

โดยยกตัวอย่างงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของ เจือ เสรีลีฟ้า (2022) ที่ได้ทำการศึกษาวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอและแนวคิดในภาพยนตร์แนวรักของ บริษัท จีดีเอช ห้าห้าเก้า และ จิตภา ธนโรจน์ (2020) ที่ได้ทำการศึกษา การเล่าเรื่องและการสร้างตัวละครหลักของละครโทรทัศน์แนวโรแมนติกคอมเมดี้ตามแบบฉบับละครช่อง 7 HD

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตเนื้อหา: ผู้วิจัยศึกษาจากภาพยนตร์แนวโรแมนติกคอมเมดี้โดยชาร์ต เคอร์ติส ในงานวิจัยนี้ โดยเลือกเฉพาะเจาะจงภาพยนตร์ที่ชาร์ต เคอร์ติส ทำหน้าที่เขียนบทและกำกับการแสดงย้อนหลัง 10 ปี โดยผู้วิจัยพบภาพยนตร์ที่ตรงกับขอบเขตการวิจัยทั้งหมด 2 เรื่อง ซึ่งประกอบไปด้วย

1.1) Love Actually (2003)

1.2) About Time (2013)

2. ขอบเขตด้านระเบียบวิธีวิจัย: ผู้วิจัยใช้วิธีการวิเคราะห์โครงสร้างเชิงคุณภาพ โดยการวิเคราะห์ตัวบท (Textual Analysis) โดยใช้กรอบแนวคิดหลักได้แก่ แนวคิดเรื่องโครงสร้างการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ และแนวคิดลักษณะนิสัยของตัวละครและการออกแบบตัวละคร

บทสรุป

1. โครงเรื่อง ในส่วนของโครงเรื่อง ภาพยนตร์ทั้ง 2 เรื่องนั้นเป็นโครงเรื่องแบบเส้นตรง (Linear Plot) หรือโครงเรื่องที่ดำเนินเรื่องไปตามลำดับเวลาและเหตุการณ์

โดย Love Actually จะเป็นการเล่าเรื่อง 5 สัปดาห์ก่อนเทศกาลคริสต์มาส ซึ่งแต่ละเรื่องนั้นจะมีจุดเริ่มต้นและจุดจบของโครงเรื่องที่แตกต่างกัน แต่จะใช้ความสัมพันธ์ของตัวละคร บทสนทนา หรือองค์ประกอบด้านอื่นๆ ของภาพยนตร์เป็นจุดเชื่อมโยงเรื่องราวในแต่ละส่วนแทน ยกตัวอย่างเช่นความสัมพันธ์แบบเพื่อนของ มาร์ก จูเลียต ปีเตอร์ และ ซาร่าห์ หรือความสัมพันธ์แบบพี่น้องร่วมสายเลือดอย่าง เดวิด และ คาเรน หรือ การเชื่อมฉากด้วยการใช้ภาพและเสียง ยกตัวอย่างเช่น เดวิด แชมและปีเตอร์ที่กำลังดูมิวสิกวิดีโอของ บิลลีผ่านทางทีวี หรือจูดีและจอห์น ที่คุยกันเรื่องนายคนใหม่อย่างเดวิด

ส่วนภาพยนตร์เรื่อง About Time นั้นเป็นการเล่าเรื่องราวของทิม เริ่มเรื่องราวโดยการที่ทิมนั้นรู้ว่าผู้ชายในตระกูลของเขาทุกคนนั้นสามารถย้อนเวลาได้ จากนั้นเรื่องราวก็จะดำเนินเรื่องตามลำดับเวลาไปข้างหน้า ซึ่งถึงแม้ว่าจะมีฉากที่ทิมนั้นจะต้องย้อนอดีต แต่ก็เป็นการย้อนกลับมาแก้ไขเพื่อเปลี่ยนแปลงเรื่องราวในปัจจุบัน

โดยที่จุดเชื่อมโยงของโครงเรื่องของภาพยนตร์ทั้งสองเรื่องคือ การเล่าถึงเรื่องราวความรักหลากหลายรูปแบบ โดยใช้บริบทของความตลกขบขันมาเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินเรื่อง

1.1) การเปิดเรื่อง สำหรับการเริ่มเรื่องหรือการเปิดเรื่องของภาพยนตร์ทั้งสองเรื่องนั้นจะมีความแตกต่างกันไปตามโครงสร้างของการเล่าเรื่อง

โดยที่ Love Actually ที่มีสัดส่วนของเรื่องราวถึง 9 เรื่อง โดยที่ทุกเรื่องจะมีการเริ่มเรื่องที่แตกต่างกันซึ่ง ริชาร์ด เคอร์ติสนั้นก็สามารถเลือกรูปแบบของการเปิดเรื่องสำหรับแต่ละรูปแบบได้อย่างเหมาะสมและหลากหลาย โดยจะมีการเปิดเรื่องโดยการบรรยาย ซึ่งเป็นการเปิดเรื่องราวทั้งหมดของเรื่องด้วยประโยคพูดของเดวิด การเปิดเรื่องโดยใช้นาฏกรรม ที่มีทั้งการเปิดด้วยการกระทำของตัวละครอย่าง การร้องเพลงของบิลลี การเข้ารับตำแหน่งของเดวิด หรือการเปิดโดยใช้ปมขัดแย้งอย่างเรื่องราวของ เจมมี นอกจากนี้ยังมีการเปิดเรื่องโดยใช้บทสนทนาอย่างเรื่องราวของ มาร์ก ปีเตอร์ และ จอห์น จูดี

หรืออย่างการเปิดเรื่องของ About Time ที่ใช้การเปิดเรื่องโดยการพรรณนาถึงบุคลิกหรือลักษณะเฉพาะตัวของสมาชิกในครอบครัวของทิม ก่อนที่เรื่องราวจะดำเนินเข้าสู่ช่วงพัฒนาเหตุการณ์

1.2) การพัฒนาเหตุการณ์ในส่วนของการพัฒนาของเหตุการณ์ของเรื่องราวต่างๆ นั้นเป็นไปในทิศทางหรือรูปแบบเดียวกันคือการที่ตัวละครดำเนินเรื่องไปจนได้พบกับปมขัดแย้งหรือจุดหักเหของเรื่องซึ่งนำไปสู่ขั้นภาวะวิกฤต

ยกตัวอย่างภาพยนตร์เรื่อง Love Actually โดยการที่เพลงของบิลลีที่ไม่คิดว่าจะดังกลับขึ้นชาร์ตอันดับที่ 1 หรือการที่ตัวละครอย่างจูเลียตเกิดอยากได้ชีวิตใจงานแต่งจากมาร์กขึ้นมา หรืออย่างเจมมี ที่หลังจากพบกับเหตุการณ์สะเทือนใจตอนเปิดเรื่อง ก็ตัดสินใจบินไปพักใจที่ฝรั่งเศสจนได้พบกับออเรเลีย

ส่วนในด้านของ About Time ที่อาจจะมีส่วนของเนื้อหาของการพัฒนาเหตุการณ์อยู่หลายส่วน เพื่อให้ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นสะท้อนไปถึงความยากลำบากของตัวละครอย่างทิม ก่อนที่เขาจะได้พบเจอแม่ที่ซึ่งตามหน้าที่แล้วคือรางวัลหรือเจ้าหญิงสำหรับตัวละครของทิม ยกตัวอย่างฉากที่ทิมได้ไปลอง Blind Date จนได้พบกับแม่ จินเกิดเหตุให้ต้องไปช่วยแฮร์รี ซึ่งก็ทำให้เขาและแม่ต้องพรากจากกัน ก่อนที่ตัวละครของทิมนั้นจะพยายามทำทุกอย่างเพื่อให้เขาได้กลับมาครองคู่กัน

1.3) ภาวะวิกฤต เมื่อเรื่องราวต่าง ๆ ดำเนินมาถึงขั้นภาวะวิกฤต ตัวละครในแต่ละเรื่องราวนั้นต่างพบเจอเรื่องราวหรือสถานการณ์ที่แตกต่างกัน ซึ่งส่งผลให้การตัดสินใจของแต่ละตัวละครนั้นแตกต่างกันไปด้วย

โดยในส่วนของ Love Actually ต่างมีเหตุการณ์เกิดขึ้นมากมาย ไม่ว่าจะเป็นตัวอย่างของคาเรน ที่ต้องพบว่าแท้จริงแล้วสวีย์คอตที่เธอคิดว่าสามีชื่อมาให้นั้นกลับกลายเป็นของขวัญสำหรับเลขาสุดเช็กชื่ออย่างมีอา หรือพี่ชายของเธออย่างเดวิด ที่พบว่าพนักงานที่เขาพึ่งย้ายไปเพื่อเลี่ยงปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นนั้น ทำให้เขากลายเป็นนายกรัฐมนตรีที่โง่บวม จนทำให้เขาต้องรีบออกไปทำตามเสียงหัวใจของตัวเอง หรือหนุ่มน้อยอย่างแซม ที่ตัดสินใจจะทำสิ่งที่กล้าหาญด้วยการตัดสินใจสารภาพรักเป็นครั้งแรกในชีวิต

หรืออย่างในส่วนของ About Time ที่ตัวละครทิมนั้นต้องพบกับการตัดสินใจที่ยากลำบากที่สุดในชีวิตเช่นกัน นั่นคือการเลือกระหว่างช่วยน้องสาวสุดที่รักให้หลุดพ้นจากชายหนุ่มที่ทำให้เธอมีแต่ความทุกข์ใจ หรือการปล่อยให้ลูกสาวที่รักมากเช่นกันต้องเปลี่ยนไปเป็นเด็กชายที่เขาไม่เคยรู้จัก

1.4) ภาวะคลั่งคลาย เมื่อตัวละครนั้นเดินทางผ่านจุดวิกฤตมาจนถึงภาวะคลั่งคลาย โดยที่ปมขัดแย้ง อุปสรรค หรือปมปัญหาที่เกิดขึ้นต่างถูกคลั่งคลาย จนตัวละครต่างเกิดการยอมรับและทำความเข้าใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น โดยที่เรื่องราวอาจจะเข้าสู่บทสรุปหรืออาจจะพบกับปมปัญหาใหม่หลังจากนั้นก็ได้อีก

โดยจะเห็นได้จากภาพยนตร์เรื่อง Love Actually ในฉากของมาร์กที่ตัดสินใจเปิดเผยความรู้สึกที่เขามีในใจต่อจูเลียต โดยที่หลังจากนั้น ตัวละครทั้งสองต่างยอมรับและก้าวข้ามความรู้สึกเพื่อกลับสู่โลกแห่งความเป็นจริง หรือตัวละครอย่างบิลลี ที่ถึงแม้ว่าจะได้คืนชื่อเสียงกลับมา แต่เขาเลือกที่จะอยู่กับความรู้สึกจริง ๆ ของตัวเอง ซึ่งก็คือการได้อยู่กับใจนั้นคือ ความสบายใจและทำให้ตัวเขามีความสุขมากกว่าการออกไปปรารถนาใครที่เขาก็ไม่รู้จักด้วยซ้ำ

หรือตัวละครอย่างทิมจาก About Time ที่ถึงแม้จะก้าวผ่านเหตุการณ์ของคิธแค้ทมาได้ด้วยการให้น้องสาวเลือกที่จะใช้ชีวิตอยู่กับความจริง แต่เขาต้องพบกับเหตุการณ์ที่หนักอึ้งอีกครั้ง เมื่อพบว่าพ่อสุดที่รักกำลังจะตาย

1.5) การปิดเรื่อง การปิดเรื่องหรือบทสรุปของเรื่องนั้นสามารถมีได้หลายรูปแบบ ซึ่งแน่นอนว่าด้วยประเภทของภาพยนตร์โรแมนติกคอมเมดี้ นั้นมักจะมียุติจบหรือการปิดเรื่องแบบสุขนาฏกรรม หากแต่ว่าภาพยนตร์นั้นก็ต้องสะท้อนให้เห็นถึงความจริงของการดำเนินชีวิตด้วย ในภาพยนตร์บางเรื่องหรือเรื่องราวบางส่วนนั้นก็มักจะเป็นการปิดเรื่องแบบสมจริงในชีวิต

ยกตัวอย่างเช่น ตัวละครอย่างคาเรนที่พบว่าสามีสุดที่รักแอบมีใจให้เลซา ซึ่งเธอตัดสินใจที่บอกให้สามีเธอทราบ โดยที่ตัวเธอก็รู้สึกเสียใจและยอมรับความผิด ซึ่งบทสรุปที่เราเห็นก็คือทั้งสองนั้นยังคงใช้ชีวิตอยู่ด้วยกัน และความสัมพันธ์อีก ๆ นั้นก็ไม่ทราบว่าเป็นอย่างไร

หรือการที่ตัวละครอย่างทิมเลือกที่จะใช้บทเรียนที่ได้จากเหตุการณ์ต่างๆ ที่ผ่านมา ซึ่งก็คือ การใช้ชีวิตทุกวันให้ดีที่สุดและเลิกคิดที่จะย้อนเวลากลับไปแก้ไขอดีตใด ๆ อีกต่อไป เช่นเดียวกับตัวละครของฝนและนัท ที่การปิดเรื่องนั้นเกิดขึ้นหลังจากเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝัน

2. ความขัดแย้ง ในส่วนของความขัดแย้ง ภาพยนตร์ทั้ง 2 เรื่องนั้นเต็มไปด้วยปมขัดแย้งที่แตกต่างกันตามโครงเรื่องของแต่ละส่วน

โดยเฉพาะในเรื่องของ Love Actually ที่มีปมขัดแย้งครบทุกรูปแบบตามที่ปรากฏอยู่ในแนวคิดโครงสร้างการเล่าเรื่อง โดยแบ่งเป็น ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ที่พบได้ในหลายเรื่องราวซึ่งแสดงให้เห็นถึงมิติของตัวละครและความเป็นมนุษย์ ยกตัวอย่างเช่น ในเรื่องของมาร์กและจูเลียต ในฉากที่จูเลียตนั้นพยายามขอไฟล์วิดีโอแต่มาร์กกลับปฏิเสธและบ่ายเบี่ยงเพราะไม่อยากให้จูเลียตรู้ความจริง จนทำให้ตัวละครอย่างจูเลียตเกิดอยากรู้ความจริงขึ้นมา ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างสองตัวละครอย่างชัดเจนที่หรือความขัดแย้งระหว่างเดวิดและประธานาธิบดีสหรัฐฯ ที่มีสาเหตุตั้งแต่ความคิดเห็นทางการเมืองที่ไม่ตรงกัน ไปจนถึงการกระทำที่ไม่ให้เกียรติทั้งตัวเขาและนาตาลี

ต่อมาเป็นความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติหรือสภาพแวดล้อม ซึ่งตัวอย่างของความขัดแย้งประเภทนี้คือเรื่องราวของจอห์นและจูดี้ ซึ่งในที่นี้จะหมายถึงสภาพแวดล้อมของกองถ่ายที่กำลังจะถ่ายทำฉากเท็กซัส ซึ่งความขัดแย้งนั้นนั้นถูกคลั่งคลายด้วยความเป็นมิตรและความเป็นมืออาชีพของทั้งคู่

ความขัดแย้งถัดมาคือ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคม โดยยกตัวอย่างเรื่องราวของ บิลลี ที่มักจะพูดจาล้อเลียน ดุหมั่น หรือล้อเลียนถึงคนนั้นคนนั้น รวมไปถึงการพูดถึงสิ่งต่าง ๆ ที่ไม่จำเป็น จนทำให้ผู้คนต่างเอือมระอา

สุดท้ายคือ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับตัวเอง ซึ่งเป็นความขัดแย้งที่ถูกรวบรวมไว้ในทุก ๆ เนื้อหา ซึ่งทำให้ตัวละครหลักของริชาร์ด เคอร์ติส นั้นมีมิติและสะท้อนความเป็นมนุษย์ออกมาได้เป็นอย่างดี ยกตัวอย่างตัวละครอย่างแดเนียล ที่เกิดความรู้สึกแค้นขุ่นมา เมื่อพบว่าตัวเองต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยว รวมไปถึงแซมที่ต้องรับมือกับความสูญเสียแถมบวกกับความสิ้นหวังเมื่อรู้ว่าเขานั้นอาจไม่มีเคยตัวตนในสายตาคนที่เขาแอบรัก และเธออาจไม่มีวันได้รับรู้ความรู้สึกที่เขามีต่อเธอ

3. แก่นเรื่อง ภาพยนตร์ทั้ง 2 เรื่องของริชาร์ด เคอร์ติสนั้นมีแก่นเรื่องที่แข็งแรงและชัดเจนอย่างมาก โดยเฉพาะในเรื่อง Love Actually ที่มีแก่นเรื่องใหญ่คือ ความรักนั่นคือสิ่งที่ถึงแม้ว่าเราจะมองไม่เห็น แต่ความรักนั้นถูกฝังตัวอยู่ในความสัมพันธ์ของมนุษย์ที่อยู่ทั่วทุกหนแห่ง ไม่ว่าจะเป็นความสัมพันธ์ของพ่อลูกอย่างแดเนียลและแซม ที่ถึงแม้ว่าจะไม่ได้เกิดจากเลือดเนื้อเชื้อไข แต่ทั้งคู่ก็มีความรักให้กันผ่านการดูแลและความใส่ใจที่แดเนียลมีให้กับแซม หรือความรักของสามีภรรยาอย่างแฮร์รีและคาเรน ที่ถึงแม้ว่าความสัมพันธ์จะเดินทางมาถึงจุดวิกฤต แต่ท้ายที่สุด ความรักก็ยังประคับประคองทั้ง 2 ให้ผ่านช่วงเวลาดังกล่าวไปได้

ส่วนสำหรับ About Time ซึ่งมีแก่นเรื่องคือการใช้เวลาในทุกๆ วันให้ดีที่สุด ซึ่งระหว่างทางก็มีการพูดถึงแก่นเรื่องย่อยที่คอยสอดแทรกและเติมเต็มความหมายของแก่นเรื่องใหญ่ ยกตัวอย่างเช่น ไม่ว่าทิมพยายามที่จะทำความสัมพันธ์ที่เขามีต่อชาร์ลอตต์ให้ดีขึ้น สุดท้ายก็ไม่ทำให้ชาร์ลอตต์เลือกเขาอยู่ดี

4. จุดยืนในการเล่าเรื่อง ในส่วนของจุดยืนการเล่าเรื่อง ริชาร์ด เคอร์ติสเลือกใช้จุดยืนในการเล่าเรื่องที่แตกต่างกันระหว่างภาพยนตร์ทั้ง 2 เรื่อง

โดยที่จุดยืนของเรื่อง Love Actually นั้นโดยส่วนใหญ่จะเป็นการเล่าเรื่องจากจุดยืนที่เป็นกลาง โดยตัวผู้ชมนั้นเป็นผู้สังเกตการณ์และสำรวจความรู้สึกนึกคิดและการกระทำของตัวละครผ่านมุมมองหรือจุดยืนของตนเอง ยกตัวอย่างเช่นในเรื่องราวของมาร์ก จูเลียต และปีเตอร์ หรือเรื่องราวของเดวิดและนาตาลีเป็นต้น

ส่วนเรื่องราวของทิม ใน About Time นั้นจะเป็นการเล่าเรื่องจากจุดยืนของบุคคลที่หนึ่ง โดยที่ผู้ชมจะได้ตามติดการดำเนินชีวิตของทิม รวมไปถึงทั้งความคิดและการตัดสินใจ ผ่านทั้งภาพและเสียงบรรยายตั้งแต่จุดเริ่มต้น ไปจนถึงการปิดเรื่อง

5. สัญลักษณ์ในด้านของสัญลักษณ์ที่ถูกพูดถึงในภาพยนตร์ จะเห็นได้ว่า ริชาร์ด เคอร์ติสมักจะเลือกใช้สัญลักษณ์ทางเสียง เช่น เพลง เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกเบื้องต้นของตัวละคร ที่มีต่อสถานการณ์หรืออารมณ์ของตัวละครที่กำลังเกิดขึ้น

ยกตัวอย่างเช่น การใช้เพลง Bye Bye Baby (Bay City Rollers) ที่ให้ความหมายถึงการร่ำลาหรือการปล่อยใจคนรัก ในฉากที่ตัวละคร แดเนียล ที่ฟังสูญเสียภรรยาเลือกใช้เปิดในพิธีศพของภรรยาตัวเอง หรือการเลือกเพลง Jump (For My Love) ของ The Pointer Sisters เป็นตัวแทนชัยชนะและความสุขของเดวิดอีกด้วย ในฉากที่เขาจัดการตัดความสัมพันธ์กับประเทศมหาอำนาจอย่างสหรัฐอเมริกา เป็นต้น

โดยส่วนที่เหลือจะเป็นสัญลักษณ์ทางภาพหรือบทสนทนา ยกตัวอย่างเช่น การเลือกใช้สัญลักษณ์ทางภาพของ เอลตัน จอห์น (Sir Elton Hercules John) เป็นตัวแทนของระดับความสำเร็จและชื่อเสียงของบิลลี ในฉากที่เลือกใช้สัญลักษณ์ทางภาพของ เอลตัน จอห์น (Sir Elton Hercules John) นักร้องนักแต่งเพลงชื่อดังเป็นตัวแทนที่แสดงให้เห็นถึงระดับความสำเร็จของบิลลี หลังจากฉากที่เพลงของเขาได้ขึ้นชาร์ตอันดับหนึ่งในวันคริสต์มาส หรือการนำต้นมิสเซลโทซึ่งเป็นสัญลักษณ์วันคริสต์มาส มาใช้ในประโยคสร้างความสัมพันธ์ของมือที่หนึ่งแฮร์รีถึงกับเสียอาการ

6. ประเภทของตัวละคร ประเภทของตัวละครที่ถูกนำมาใช้ในภาพยนตร์ของริชาร์ด เคอร์ติส นั้นโดยส่วนมากจะมีความใกล้เคียงกันในบริบทของความตลกขบขัน แต่จะแตกต่างกันด้านมิติหรือองค์ประกอบต่างๆ ของตัวละคร ซึ่งโดยส่วนใหญ่แล้วจะแบ่งออกเป็นตัวละครหลักและตัวละครรองตามความสำคัญและตัวละครเอก ตัวละครประกอบ ตามบทบาทของตัวละคร ตามปกติ

รวมไปถึงหน้าที่ของตัวละครที่สามารถแบ่งออกได้เป็น พระเอก ผู้ร้าย ผู้ช่วย/คนช่วยเหลือหรือ ผู้ให้ และ เจ้าหญิงหรือราชินี ยกตัวอย่างเช่น ตัวละครอย่างแฮร์รี่จาก About Time มีหน้าที่เป็นทั้งผู้ช่วยเหลือและผู้ร้ายในตัวละครเดียวกัน ซึ่งสะท้อนให้เห็นความเป็นมนุษย์ที่มีทั้งด้านที่ดีและไม่ดี หรืออย่างตัวละคร หรือ ตัวละครอย่างปีเตอร์ที่กลายเป็นผู้ร้าย เพียงเพราะสถานะของเขาที่มีต่อพระเอกของเรื่องอย่างมาร์ก และ ราชินีหรือเจ้าหญิงอย่างจูเลียต

และในด้านของมิติและการเปลี่ยนแปลงของตัวละครในภาพยนตร์ของริชาร์ด เคอร์ติส สามารถสะท้อน ความเป็นมนุษย์ออกมาได้อย่างดี โดยที่ตัวละครหลักภายในภาพยนตร์หรือตัวละครรองที่มีส่วนทำให้เรื่องราวก่อกมลเปลี่ยนแปลงนั้น มีความกลมในด้านการเป็นมนุษย์และมีการพัฒนาในตัวเองในด้านการเปลี่ยนแปลงต่อเหตุการณ์หรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

7. องค์ประกอบในการออกแบบตัวละคร ริชาร์ด เคอร์ติส นั้นมีการวางองค์ประกอบของตัวละครหลักทุกตัวอย่างชัดเจนและมีเหตุผล รวมไปถึงรูปแบบของการนำเสนอที่มีต่อคนดูนั้นยังมีความแตกต่างกันไปตามลักษณะของการเล่าเรื่องอีกด้วย ยกตัวอย่างเช่นตัวละครมาร์ก ที่ตัวละครนั้นเปิดด้วยการยืนคุยโทรศัพท์อยู่ที่แกเลอรี่ก่อนที่จะพูดอธิบายเกี่ยวกับงานศิลปะ คนดูจึงสามารถรู้ได้ทันทีว่ามาร์กนั้นทำงานอยู่ที่แกเลอรี่ หรือการบรรยายถึงลักษณะหรือบุคลิกของครอบครัวในช่วงการเปิดเรื่องของทีม ที่ก็สามารถทำให้ผู้ชมนั้นได้ทำความรู้จักตัวละครก่อนที่จะได้ไปตามติดชีวิตของทีม

การอภิปรายผล

ผู้สร้างสรรคดีได้นำผลการวิเคราะห์ จากภาพยนตร์โรแมนติกคอมเมดี้โดย ริชาร์ด เคอร์ติส ทั้ง 2 เรื่อง มาประกอบสร้างภาพยนตร์แนวโรแมนติกคอมเมดี้ขนาดสั้นเรื่อง Time Actually เพื่อการสร้างสรรค์บทภาพยนตร์ที่มีโครงสร้างการเล่าเรื่องที่ชัดเจน แข็งแรง และการออกแบบตัวละครให้มีมิติ มีเหตุผล ทั้งความคิดและการกระทำ

ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำแนวคิดโครงสร้างการเล่าเรื่องและแนวคิดลักษณะนิสัยของตัวละครและการออกแบบตัวละคร รวมไปถึงแนวคิดที่เกี่ยวกับภาพยนตร์โรแมนติกคอมเมดี้ มาใช้เป็นแนวทางในการสรุปผลอภิปรายโดยมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

1. โครงเรื่อง จากการวิเคราะห์โครงเรื่องในภาพยนตร์โรแมนติกคอมเมดี้ที่เขียนบทและกำกับโดยริชาร์ด เคอร์ติสนั้น จะเห็นได้ว่าภาพยนตร์ทั้ง 2 เรื่องมีรูปแบบที่ใกล้เคียงกันทั้งหมด นั่นคือการดำเนินเรื่องไปข้างหน้า โดยเริ่มจากจุดเริ่มต้นไปยังจุดจบ สอดคล้องกับประเภทของโครงเรื่องแบบเส้นตรง (Linear Plot) หรือโครงเรื่องที่ดำเนินเรื่องไปตามลำดับเวลา (WhatANovel.com, 2566)

นอกจากนั้น ภาพยนตร์ทั้ง 2 เรื่องยังมีรูปแบบของโครงสร้างการเล่าเรื่องเช่นเดียวกับ Freytag's Pyramid โดย กุสตาฟ เฟรย์ทัก (Gustav Freytag) ซึ่งก็คือ การเล่าเรื่องโดยมีรูปแบบและลำดับ 5 ขั้นตอนคือ การเปิดเรื่อง (Exposition, Introduction), การพัฒนาเหตุการณ์ (Rise, Rising action), ภาวะวิกฤต (Climax), ภาวะคลี่คลาย (Return, Fall) และ การปิดเรื่อง (Catastrophe, Denouement) แต่จะแตกต่างกันในแง่ของเนื้อหา ความขัดแย้ง แก่นเรื่อง จุดยืนของการเล่าเรื่อง และสัญลักษณ์ทางภาพยนตร์

2. ความขัดแย้ง ประเภทของความขัดแย้งภายใน ภาพยนตร์ทั้ง 2 เรื่องนั้น มีรูปแบบที่แตกต่างกันตามลักษณะของเนื้อหา ซึ่งสอดคล้องกับ (วีรวุฒิ อินทรพร, 2545, น. 120 อ้างถึงใน นิวัฒน์ สารบุญ, 2564) ที่ได้แบ่งประเภทของเนื้อหาออกเป็น ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์, ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ, ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคม และความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับตัวเอง แต่จะพบได้ว่าประเภทของความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับตัวเองนั้นถูกนำมาใช้กับภาพยนตร์ทั้ง 2 เรื่องมากที่สุด

3. แก่นเรื่อง ลักษณะของการนำเสนอแนวความคิดหรือแก่นเรื่องในภาพยนตร์ทั้ง 2 เรื่องนั้น มีความแตกต่างกัน โดยที่ Love Actually เลือกที่จะนำเสนอในแง่มุมมองหรือมุมมองของความรักหลายรูปแบบ แต่ About Time เลือกที่จะนำเสนอในเรื่องของการดำเนินชีวิตให้ความคุ้มค่าแก่เวลาและเกิดประโยชน์มากที่สุด หากแต่ทั้ง 2 เรื่องมีวิธีการนำเสนอโดยการแฝงแนวคิดหรือแก่นเรื่องไว้ในส่วนต่าง ๆ ของเนื้อหา สอดคล้องกับ พิศมัย อำไพพันธุ์ (2548) ที่กล่าวว่า แก่นเรื่องไม่จำเป็นต้องแสดงให้เห็นโดยตรง แต่สามารถแฝงไว้ในส่วนต่าง ๆ ของเรื่องได้ โดยที่แก่นเรื่องนั้นสามารถมีได้มากกว่าหนึ่ง

4. จุดยืนในการเล่าเรื่อง จุดยืนในการเล่าเรื่องของภาพยนตร์ทั้ง 2 เรื่องนั้นมีความแตกต่างกัน โดยที่ Love Actually เลือกที่จะเล่าโดยใช้การเล่าเรื่องจากจุดยืนที่เป็นกลาง (The objective) โดยให้ผู้ชมเฝ้าดูเหตุการณ์ ความคิด และการกระทำของตัวละครอยู่ห่าง ๆ ส่วน About Time เลือกที่จะเล่าโดยใช้ การเล่าเรื่องจากจุดยืนของบุคคลที่หนึ่ง (The first person narrator) หรือการเล่าเรื่องจากมุมมองของทิม โดยที่ผู้ชมจะได้เห็นวิถีคิด และการกระทำ ผ่านมุมมองของตัวละครเอกอย่างทิม ที่มีต่อสถานการณ์หรือบุคคลอื่นๆ เช่นเดียวกับ (Giannetti, 1990, p 329, อ้างถึงใน GU XINXI, 2560) ที่แบ่งรูปแบบของจุดยืนการเล่าเรื่องออกมาเป็น 4 ประเภทคือ การเล่าเรื่องจากจุดยืนของบุคคลที่หนึ่ง (The first person narrator), การเล่าเรื่องจากจุดยืนของบุคคลที่สาม (The third person narrator), การเล่าเรื่องจากจุดยืนที่เป็นกลาง (The objective) และ การเล่าเรื่องแบบรู้รอบด้าน (The omniscient)

5. สัญลักษณ์ การใช้สัญลักษณ์เพื่อแฝงความหมายหรือความรู้สึกของตัวละครภายในภาพยนตร์ทั้ง 2 เรื่องนั้นมีความหลากหลาย โดยมีทั้งการแฝงในลักษณะของการพูดถึงบุคคลที่ 3 บทสนทนา ภาพ หรือเพลง หรือองค์ประกอบของภาพยนตร์อื่น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับ (ฉลองรัตน์ ทิพย์พิมาน, 2539, น.18, อ้างถึงใน ณัฐนี ตามไท, 2553, น. 39) ที่ได้แบ่งรูปแบบของการนำเสนอสัญลักษณ์ทางภาพยนตร์ออกเป็นสัญลักษณ์ทางภาพ และสัญลักษณ์ทางเสียง

6. ประเภทของตัวละคร ในด้านของประเภทของตัวละคร ตัวละครของภาพยนตร์ทั้ง 2 เรื่อง มีการแบ่งความสำคัญบทบาท หน้าที่ มิติ และลักษณะการเปลี่ยนแปลง โดยที่ในแต่ละตัวละครจะสะท้อนมุมมองลักษณะนิสัย และการดำเนินชีวิตเจกเช่นมนุษย์จริง ๆ สอดคล้องกับแนวคิดเรื่องลักษณะนิสัยของตัวละครของ พิศมัย ศรีอนุพันธ์ (2536) ที่กล่าวว่า ตัวละคร หมายถึง ผู้ประกอบพฤติกรรมตามเหตุการณ์ในเรื่อง หรือเป็นผู้ที่ได้รับผลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามโครงเรื่องที่ผู้ประพันธ์กำหนด ตัวละครที่ดีต้องมีชีวิตจิตใจ แสดงบทบาท พูด คิด ทำกริยา และมีปฏิกิริยาเช่นเดียวกับคนจริง ๆ

7. องค์ประกอบในการออกแบบตัวละคร ริชาร์ด เคอร์ติสได้ออกแบบตัวละครแต่ละตัวให้มีความแตกต่างกันเพื่อให้ตัวละครสามารถสะท้อนมุมมองของมนุษย์ที่มีหลากหลายรูปแบบ ซึ่งในตัวละครของภาพยนตร์ทั้ง 2 เรื่อง นั้นถูกวางองค์ประกอบต่าง ๆ ให้มีความแตกต่างกันทั้งในแง่ของ อาชีพ (Profession), สถานภาพ (Status) และ ชีวิตส่วนตัว (Private Life) รวมไปถึง องค์ประกอบทาง ด้านสรีรวิทยา (Physiology), ด้านสังคมวิทยา (Sociology) และด้านจิตวิทยา (Psychology) โดยสามารถพบเห็นได้ในตัวละครหลักของเรื่อง และลดทอนลงไปตามความสำคัญของตัวละครที่มีต่อเรื่อง ซึ่งสอดคล้องกับ ชญานันท์ วงศ์ศรีแก้ว (2563) ที่กล่าวว่า การสร้างตัวละครให้พิเศษและสามารถอยู่ในความทรงจำของผู้ชมได้นั้น ตัวละครจะต้องมีความสมจริง เหมือนมนุษย์นอกจอโทรทัศน์

ตัวละครจะต้องทำให้ผู้ชมเกิดความเชื่อในตัวละคร อาจเชื่อทางพฤติกรรม ลักษณะนิสัย รูปลักษณ์ภายนอก การกระทำต่าง ๆ ตัวละครอาจเหมือนบุคคลธรรมดา แต่กลับมีความโดดเด่น ทางด้านความรู้สึก ความคิด ความเชื่อ

8. แนวคิดที่เกี่ยวกับภาพยนตร์โรแมนติกคอมเมดี้ สำหรับแนวคิดที่เกี่ยวกับภาพยนตร์โรแมนติกคอมเมดี้ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาพยนตร์แนวโรแมนติกคอมเมดี้ของริชาร์ด เคอร์ติสทั้ง 2 เรื่อง ซึ่งจะเห็นได้ว่า ทั้งรูปแบบของโครงเรื่องและลักษณะของตัวละครภายในเรื่อง สอดคล้องกับ แนวคิดประเภทของภาพยนตร์โรแมนติกคอมเมดี้ของ J Gideon Sarantinos (2012)

โดยในส่วนของ Love Actually ซึ่งเป็นภาพยนตร์ที่มีเรื่องราวเชื่อมโยงกันถึง 9 เรื่องราว โดยที่ในแต่ละเรื่องราวก็น่าคิดหรือบทเรียนที่ผู้ชมได้รับแตกต่างกัน ทำให้ Love Actually ของริชาร์ดสันแทบจะครอบคลุมงานโรแมนติกคอมเมดี้ทุกประเภทที่กล่าวมา ยกตัวอย่างเช่น Unrequited Love หรือภาพยนตร์ประเภทรักข้างเดียว กับเรื่องของมาร์ก ที่แอบรักจูเลียตอยู่ข้างเดียวแต่ไม่สามารถพูดออกไปได้เนื่องจากเขาและปีเตอร์สามีของเธอเป็นเพื่อนกัน หรือในประเภท You're Perfect For Me. Where Did You Go? กับเรื่องราวของเดวิดและนาตาลี ที่เปรียบเสมือนรักแรกพบ แต่ก็ต้องแยกจากกันเพราะเหตุผลทางการทำงาน ก่อนที่จะเข้าใจหัวใจตัวเองและกลับมารักกันในท้ายที่สุด หรือประเภท Why Is She With Me? กับความรักของเจมีและออเรเลียที่ฝ่ายหนึ่งก็พึ่งโดนหักอกมา จนไม่มั่นใจกับความสัมพันธ์ครั้งใหม่ที่เขาเข้ามา แต่ท้ายที่สุดความรักก็สามารถพาพวกเขาฝ่าฟันอุปสรรค ซึ่งก็คือกำแพงภาษาจนตัดสินใจใช้ชีวิตร่วมกันในตอนท้าย

ส่วนในเรื่อง About Time ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรักและการย้อนเวลา เช่นเดียวกับ Fantasy/Vacation หรือเรื่องราวความรักที่เกิดขึ้นจากการต้องเข้าไปพัวพันกับเรื่องราว มหัศจรรย์ของ ลานา ซวาร์ทซ์ (2020)

ข้อเสนอแนะ

1. ผู้ที่สนใจศึกษาเกี่ยวกับภาพยนตร์โรแมนติกคอมเมดี้ในครั้งต่อไป อาจจะมีการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเกี่ยวกับตัวผู้สร้างสรรค์ จนนำไปสู่การวิเคราะห์ตามทฤษฎีประพันธ์กรรม ซึ่งจะช่วยให้ผู้วิจัยสามารถเข้าถึงมิติของภาพยนตร์ได้มากยิ่งขึ้น
2. ผู้ที่สนใจศึกษาเกี่ยวกับภาพยนตร์โรแมนติกคอมเมดี้ในครั้งต่อไป อาจจะมีการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับแนวคิดทางภาพยนตร์จากแหล่งข้อมูลที่ใหม่ และหลากหลายมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อนำมาใช้ในการผลิตผลงานสร้างสรรค์ ให้เกิดความสดใหม่มากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

- จิตาภา ธนโรจน์. (2563). *การเล่าเรื่องและการสร้างตัวละครหลักของละครโทรทัศน์แนวโรแมนติกคอมเมดี้ตามแบบฉบับละครช่อง 7HD*. Chulalongkorn University Theses and Dissertations (Chula ETD). <https://digital.car.chula.ac.th/chulaetd/4327>
- เจือ เสรีลีฟ้า. (2022). *การศึกษาวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอและแนวคิดในภาพยนตร์แนวรักของบริษัท จีดีเอส ห้าห้าเก้า จำกัด*. มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ. <https://has.hcu.ac.th/jspui/handle/123456789/971>
- ชญานันท์ วงษ์ศรีแก้ว. (2563). *การศึกษาวิเคราะห์ตัวละครที่มีรูปร่างอ้วนในละครโทรทัศน์ไทยเพื่อการสร้างสรรค์บทละครโทรทัศน์เรื่อง "อ้วนแล้วไง...ใครแคร์?"*. มหาวิทยาลัยรังสิต
- ณัฐนี ตามไท. (2553). *การวิเคราะห์ลักษณะเฉพาะของภาพยนตร์แนวตลกร้ายโดย โจเอล และอีธาน โคเคน*. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. <https://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/32142>
- ธมนวรรณ กั้วหา. (2563). *จิตวิทยาเชิงบวกกับโรแมนติกคอมเมดี้*. <https://adaybulletin.com/know-agenda-romantic-comedy/46822>

- นิวัฒน์ สารบุญ. (2564). *องค์ประกอบของการเขียนบทภาพยนตร์*. <https://shorturl.at/JOONN>
- ปรัชญา เปี่ยมการุณ. (2555). การประกอบสร้างสุนทรียะแห่งรัก และ ภาพสะท้อนสังคมในภาพยนตร์รักของไทย พ.ศ. 2548-2552. *วารสารวิชาการนวัตกรรมสื่อสารสังคม (The Journal of Social Communication Innovation)*. 5(1), 62-71. <https://ejournals.swu.ac.th/index.php/jcosci/article/view/9102>
- พิศมัย ศรีอนุพันธ์. (2536). วรรณกรรมปัจจุบัน: นวนิยาย (Novel). *วารสารวัฒนธรรมไทย*. 22. 23-33.
- พิศมัย อำไพพันธุ์. (2548). *เอกสารคำสอน รายวิชาการอ่านเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ*. เชียงใหม่ : คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- Evelina Zaragoza Medina. (2019). *13 Characters That Have Been In Every Rom-Com Of The Last, Like, 20 Years*. <https://www.buzzfeed.com/evelinamedina/13-characters-youll-recognize-if-youve-ever-seen-a-rom-com>
- Freud, Sigmund. (1947). *An outline of Psychoanalysis*. New York : W.W.
- Gustav Freytag. (1894). *Freytag's Technique of the Drama*. New York : Scott, Foresman And Company
- GU XINXI. (2560). *ศึกษาการเล่าเรื่องและวัฒนธรรมในภาพยนตร์นอกกระแสไทยและจีน กรณีศึกษาเรื่อง "Mary is Happy Mary is Happy" และ "Ne Zha"*. การค้นคว้าอิสระ. มหาวิทยาลัยกรุงเทพ. <http://dspace.bu.ac.th/handle/123456789/3331>
- J Gideon Sarantinos. (2012). *Types Of Romantic Comedies*. <https://gideonsway.wordpress.com/2012/06/13/types-of-romantic-comedy/>
- Lana Schwartz. (2020). *Build Your Own Romantic Comedy*. Published by Ulysses Press Distributed by Simon & Schuster.
- Laurie Agard. (2016). *Positive Psychology & Film: Love*. <https://www.filminquiry.com/positive-psychology-film-love/>
- Maslow, A. H. (1970). *Motivation and Personality*. New York : Harper and Row.
- WhatANovel.com. (2023). *เรื่องเล่า (Narrative) คืออะไร?*. <https://whatanovel.com/what-a-narrative/>